

Անդէն որդովք իմ չորեքին,
 Բնծայր սիրտ իմ փառաւոր:
 Աստէն Յնամ, մայր ցաւագին,
 Հարեալ ի նետ սգաւոր:
 Քեզ պաղատիմ, մի Միածին,
 Աղաչանացս դու իմ լուր.
 Ի լուսեղէն կամար վերին
 Առ զիս, տար զիս, Երկնաւոր:
 յամի Տեառն 1817:

Տապանազիր Աղասի չէլէպիին

33. Խորհիս ով դու քաջ մրտաք բանական
 եթէ յո՞ ձրգիս՝ եւ առ ինչ վախճան,
 Զի ափիբերան՝ կաս ի զարմացման
 ընդ այս հոյակապ՝ քերթը դամբարան:
 Քեզ հանուր փառացս՝ քարոզ պատուաբան.
 Մընայ մի միայն՝ վէճ՝ լռեալս արձան:
 Ես իսկ եմ Պօղոս՝ պարծանք Աբիկեան.
 Ետկայն ազգասէր է իմ զարդ անուան:
 Փող գեղեցիկաճայն ի յազգիս արամեան.
 Կեօղդ գիւցազնոյն՝ խորհրդոց թարգման:
 Գերանդի ձեռին՝ յազարակ հայկեան.
 Հընձող որդեանց՝ նախանձարկութիւն ցան:
 Վէս թշնամութեան՝ հըրգը արտայեան.
 մինչ շունչս յիս քաղէր՝ կայի ցանկ
 [պաշտպան:
 Զնոյն օրինակ՝ գեր սիրոյ սահման.
 ցուցի անթերի՝ յընտանի խնամ:
 Զորդիս սընուցի՝ ի գոգ հայրական.
 բայց առազատն էր ինձ հեռի միայն:
 Եղբարք իմ ե քորք՝ կանաւ բազմութեան.
 յաւէժ յիշատակ՝ սերընդոց փոխան:
 Լըթի բովանդակ՝ զաշխարհս ամենայն.
 յայտ վայր ամփոփիմ՝ բուռն հարկիւ
 [մահուան:
 Երչս ունիմ անմահ՝ ի խոր թագնութեան.
 նորիլ ի մուխոյ փունիկ հրաշագան:
 Խնդագին լսել՝ զձայն տէրունեան.
 Թոշիլ վերանալ՝ յԱստուած յաւիտեան:
 Երնա յամի 1777 մեռաւ ի թվին
 1897 մարտի 9:

34. Ընդ այս մահաբաժնի հանգչի անմոռաց.
 Օգոստինոս՝ տունկ ընտիր անակապ:
 Բողբոջ Հանքման զարդ իւր ընտանեաց.
 Կեօղդ նահատակ տո՛մին պարծանաց:
 Յաւէտ ցանկացաւ անգրաւ փառաց.
 կամակիր վշտաց արգել գիւնաց:
 Անահ գիմագրաւ աղնութեանց մեծաց.
 քրտնաշման երկօք զանուն ժառանգեաց:

Թէպէտ այս շիրիմ, քարոզ կենդանեաց.
 զայրն մեծաշուք ի հոգ զրաւաց.
 այլ կայ կենդանի յորդին բարեկեաց,
 Թողեալ զիւր կընի յիշատակ բարեաց:
 Բարեւի վարուք՝ մեկնեցաւ յաստեաց.
 յեծթանասն ե մի հասակի կենաց.
 քսանեթին յունիս՝ թիւ փրկչին ամաց,
 հազար ութ հարիւր զոյգ էր ընդ տասանց:
 Յիշատակն արդարոց օրհնութեամբ եղիցի:
 (Շարունմակելի) Գ. ՀԱՅՍԷՐ

Ի Դ Ա Մ Ե Ն Գ Ե Ս

ԱՇԽԱՅԻՆ ՄՏԱՆՈՒՄԵՐ

Ո՛հ, չէ՛ երկինքը տօգոյն
 Ար ա՛յ ունի՛ մայրամուտներ միգապատ
 Աւալալուշներ մեղամաղձիկ ու դանդաղ.
 Եւ՛ ոչ քամին՝ մոլեգնաշունչ՝ սառուցիկ
 Ար կ'իջնէ վար լեռներէն.
 Ա՛յ տերեւները դեղին
 Ար ոստերէն՝ իբրեւ նըսեմ թիթեռներ՝
 Թռչըտըտով չոր գիտնիլ վրայ կը հանգչին.
 Ա՛յ խոնջ երգերն հերկողին,
 Արոնց երբեմն կ'ընկերէ զանգակի
 Զայն մը տըխուր՝ սրտառուչ,
 Ար կ'արթնցնէ սոյն այս մեռելիլը՝ զանդաղ...

... Ո՛հ, սիրտլս չի՛ տըրեցներ
 Անքան ասի՛ Արուն հահ սկըսելուն...

Կը մրտածեմ անարին
 Երկտասարդ այն կեանքերն
 Արեգակի ծարաւի,
 Զերդ տերեւներն որ ճիւղէն
 Կը չուզէ հովք՝ տակաւին թարմ ու գիրգ.
 Երկտասարդ այն կեանքերն,
 Արոնք ամէն իրկուն՝ արփին մտնելուն՝
 Նըման ճերմակ՝ հոկտեմբերեան վարդերուն՝
 Կը թերթատեն կեանքի բաժակը վերջին
 Եւ կը պահեն լոյսի շողիւն մ'յուսահատ
 Հուսկ յետին ողբ ու կոծի
 Իրենց քողութեմ եւ անշարժուն բիբին մէջ...
 ... Կը տըրեցնէ այս հահ
 Իմ սիրտս անհուն թախիծով:

Երգիկներուն համար կայ յոյս անվախճան,
 Կըմախացած ու մերկ ամէն մի ոստի,
 Տըմոյն տօգոյն երկինքի,

Ուրիշ գարնան մը որ կրկին նորոգէ
Անուշ բոյրերն ու թոյրերն...
Ուրիշ ոսկի արեգակի մ'որ շողայ
Կապոյտին մէջ աւելի եւսը հըրուտ...
Բայց դեռափթիթ կեանքերուն

Զոր տարածամ կը մղէ մահը դամբան,
Հազիւ խաչի մ'ոյսը կայ
Տնկրւած զինք պատող փոսին վըրայ մութ...
... Ուսագութ կասկածը որ հոն մօտը կ'անձի՝
Դառն ու դժնէ շայլութեամբ՝
Նոյն ինք ծագի՛կը մենակեաց... մոռացման...

... Ասի եւ ոչ ուրիշ բան
Կը տխրեցնէ սիրտըս աշնան շմբին վրայ...
Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԽԻԱՆՆ

ԱՌԱՋԻՆ ԾԱՂԻԿԵՆՆԵՐ

Զիւնի ծոցէն անոյշ գարթում,
Գարնան կարօտ վաղածաման,
Կանաչին մէջ կապոյտ խնդում
Փոքրիկ ծաղկունք իմ հոտեւան:

Կոցերն են լի մեռն ու խունկ
Սրբագործուած հրեշտակի քոյր-
Զիւնով շագուած մարմին փափուկ
Փոքրիկ ծաղկունք սէր և համբոյր:
Բոյրը հնչտին, ցօղն է անոյշ
Սիրելութեան կաթնոտ աղբիւր.
Լուսածարիւր աչքեր ջընջող,
Որ կը ծորեն կապոյտ փըրփուր:
Կանաչին մէջ փոքրիկ աստղեր.
Ո՛վ ցանկեց այս գեղեցկութիւնն.
Ո՛վ համբուրեց աչքերն այդ ձեր,
Կապոյտ ծաղկունք իմ սիրասուն:

ՄԻ ԹԱՓԹԱՓ

Մի թափթըփի կեռասենի
Ո՛հ մի թափիւր այդքան փութով.
Անգութ կարկուտն այս գիշերի
Ես կը հաւեմ իմ արցունքով:

Անգամ մը գէթ նորէն տեսնեմ
Անշալոյսին պարելը քո,
Լանջքը գնդմակ գեփուռն դէմ
Զեւեր առնես աստուածուհոյ:

Ո՛րքան արդեօք գեղեցիկ էս,
Իբրեւ ճերմակ ամպի շնորհ,
Երբ հոտեւան Աստղիկի պէս
Քողըդ բացուի ուր ուր:

Ո՛րպէս է քո պարը ընչուն
Երբոր քամին թեւէդ ջըռնէ.
Հուտ կը բացուի արեւն այգուն
Ան անգամ մ'ալ պարէ՛, պարէ՛:

Ո՛Ջ ՄԻ ՎԱԽՆԱՔ

Մութ գիշերուան ամպն որոտաց.
Ո՛հ մի վախնաք փոքրիկ ծաղկունք,
Ես ձեր մօտն եմ ձեզ եմ փարած,
Մի արտասուէք փոքրիկ ծաղկունք:

Կու գայ նորէն անոյշ լուսինն
Սեփ սեւ ամպերի հալածելով.
Բախտ կը կապէ ձեր երագին
Կրածանի նարսէնիւրով:

Եւ օրհնութեան առաւօտուն,
Արշալուստուած շողով խընկով,
Նորից կ'առնէք ծիրանի գոյն
Նորից արեւ ու խընդութիւն:

ԿԱՊՈՅՑ ՈՒԼՈՒՆՔ

Մարգարտածոր շողակաթի լուսընկայ
Թասըդ լեցուն հաշիւով
Կրածանի թելով շարուած շափոյայ
Կապոյտ ուլունք հոգեթով:

Կապոյտ ուլունք, կապոյտ երագ թովչական
Փոքրիկ աշխարհ լուսածիր
Ապրումներուս երկընդին մէջ ծիածան
Իմ նոր արեւ լուսալիր:

Դուն իմ վաղուց հաւատքն էիր մայրենի
Ինձ սրբութիւն բախտարեր,
Պարանոցիս ծըլած ծաղիկ շընորհքի
Գարնանային աստղիկներ:

Լանջքիս վըրան կամար քաշած նըբալար
Սըրտիս փարած աչքի լոյս.
Խորհըրդով լի ծաւի հայեացք անբարբառ,
Կապոյտ աչքեր իմ հոգոյս:

Կաթիլ կաթիլ բոցով շաղուած աստղերուն
Լուսաթափանց աղամանդ.
Փոքրիկ արեւ լուսածալտ իմ այգուն,
Համբոյրիս թովջը վըրայ:

Միտ թարմ միշտ վառ երկընդիս մէջ խաւարին
Կ'արտածորես լոյս զըւարթ.
Մուրաւատուր շնորհներու ծիր կաթին
Քաղցր դիթանքդ իմ լազուարթ: